

Abstrakt

Disertační práce „Řídit povstání jako firmu: sebepoškozující patronát principála ve východní Ukrajině“ čerpá z literatury specializující se na nepřímé válečnictví, která se zakládá na teorii principála a agenta, jenž konceptualizuje nepřímé válečnictví jako ukázkový příklad delegace. Principálové hrají významnou roli při utváření rebelie a vykonávání kontroly nad ní prostřednictvím delegace jakožto nízkonákladového a popíratelného nástroje pro k posílení rebelů a jejich milicí. Delegování je však plně problémů, zejména pokud je delegováno na roztržité povstalecké skupiny.

Literatura považuje roztržité povstalecké skupiny za slabé nestátní aktéry náchylné k rychlému selhání a rozpadu. Má argumentace se zaměřuje na paradox delegování rebelie na roztržité povstalecké skupiny. Tvrdím, že takové delegování je ze své podstaty nákladné a viditelné, což je v rozporu s původním záměrem delegování jako levného a popíratelného nástroje zahraniční politiky. Ve své disertační práci zavádím koncepty sebezničující patronát a decentralizovaného delegování jako svůj příspěvek do diskuse o nepřímém válečnictví.

Principál doplácí na sebepoškozující patronát, jelikož musí držet nízké vstupní bariéry pro vznikající povstalecké milice, aby překonal problém kolektivní akce, s níž se budoucí povstalci potýkají v důsledku svých slabých sociálních vazeb. Udržování nízkých vstupních bariér bez přísné kontroly ze strany principála – která by zvýšila náklady a zviditelnila jeho aktivity – podněcuje neustálou fragmentaci, která vede k hrozícímu vojenskému selhání povstalců, jemuž se principál musí vyhnout nákladnými a viditelnými prostředky, jako je přímý vojenský vpád a nucené sloučení povstaleckých skupin.

V literatuře se o principálovi uvažuje jako o kolektivním aktérovi. To znamená, že v literatuře zaměřené na agenta – povstalecké hnutí, je principál jakási „černá skříňka“. Literatura pojednává o tom, proč principálové delegují, ale nikoliv o tom, kdo konkrétně v rámci institucí principála deleguje. Můj argument zní, že institucionální subsystemy principála, řídicí řetězce delegování, mohou být vedeny odlišnými zájmy či vzájemnou konkurencí. Takové decentralizované delegování může mít za následek slabší kontrolu nad povstaleckými milicemi a znásobit problémy s delegováním, včetně fragmentace.

Empirická část se zaměřuje na patronát Ruska nad povstaleckými milicemi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny v letech 2014-2022. Tato disertační práce vychází z epistemologie vědeckého realismu a je koncipována jako explanační případová studie s

využitím metody rozboru procesů jakožto kvalitativní metody, kdy lze jednotlivé části teoretického kauzálního mechanismu rozčlenit a konceptualizovat.